

Kamēr vīrs

Tas ir tik vienkārši! Tā šķiet, skatoties, kā UNA BERNATOVIČA sirsnīgi, delikāti un profesionāli sapoš televīzijas *IEVAS pārvērtību* sievietes. «Es mīlu cilvēkus. Ja tā nebūtu, šo darbu nevarētu veikt,» saka Una.

Mana mamma bija diezgan stingra, un es viņu respektēju. Cik atceros, viņa īpaši nekrāsājās, ja nu tikai lūpas. Krāsoties sāku samērā vēlu – pēc divdesmit gadiem. Tolaik jau nebija tādu skaistumkopšanas līdzekļu kā tagad! Esmu uzagusi vienkāršā ģimenē. Mamma ar tēti daudz strādāja, tāpēc līdz skolai dzīvoju laukos pie vecvecākiem kā dabas bērns: staigāju un pētīju puķes, kukaiņus, akmentiņus... Vecmāmiņa bija godīgs, taisnīgs un principiāls cilvēks. Viņa mani ir daudz laba ielikusi. Arī mākslinieciskumu, jo viņa bija radošs cilvēks: šuva, taisīja saktas no akmeņiem, apgleznoja galdautus, adīja, tamborēja. Vecāmamma arī man rokdarbus mācīja. Viņa kāzās un bērēs gāja par saimnieci, galdus klāja. Tāpēc arī es protu uzcept kārtīgu lauku torti!

Kad dabas bērns nonāk skolā, tas var būt sāpīgi.

Nē, es biju ļoti sabiedriska! Piedalījos itin visur – dramatiskajā kolektīvā, kori, meiteņu ansambli, deju kolektīvā. Ar brāļiem Auzāniem vienā mūzikas skolā mācījos, apguvu akordeona spēli.

Tik maza meitenīte ar tik lielu instrumentu!

Jā, mazā auguma dēļ mani negribēja uzņemt. Aizgāju viena pati uz iestājeksāmeniem. Mūzikas skolas direktors mēģināja pierunāt mācīties vijoli. Mans tētis, arī citi mani radi, spēlēja akordeonu, un man tik ļoti patika... Atceros, kā notupos uz celišiem gultā, atspiedu muguru pret sienu un centos izdabūt no akordeona kādas skaņas. Kad man uzdāvināja bērnu akordeonu zaļā krāsā, man tā šķita visskaistākā dāvana!

Tā nu, aizgājusi mājās, raudāju, ka negribu spēlēt vijoli. Tētis piekrita, ka nebūs te nekādas čigāšanas (*smejās*), aizgāja uz mūzikas skolu un visu sarunāja. Akordeons ir sarežģīts instruments – katra roka dara ko citu, ar abām smadzeņu puslodēm jādomā. Iespējams, tas joprojām palīdz manā stilistes darbā, kur lielu daļu laika aizņem organizēšana.

Bet kā nonācāt skaistumkopšanā?

Mana pirmā profesija ir sieviešu apģērbu drēbniece. Iestājos tolaik prestižajā Rīgas 16. profesionāli tehniskajā vidusskolā. Pēc tam nonācu *Rīgas Modēs* – ļoti labā darbavietā, tur strādāja augstākās kategorijas šuvējas. Kad juku laikos *Rīgas Modes* likvidēja, nodibināju savu uzņēmumu un turpināju šūšanu. Man bija daudz klientu, tomēr jutu, ka lielais darba ieguldījums vairs neatmaksājas. Atzišos, nespēju par darbu paprasīt adekvātu samaksu...

Modē nāca krāsu stila konsultanti, un es aizgāju uz konsultāciju privātā nolūkā. Taču tas mani aizrāva, tāpēc riskēju mainīt nodarbošanos. Ieguldīju tiem laikiem lielu naudu un nopirku visu vajadzīgo, lai strādātu ar klientiem, un te nu es pēc divdesmit gadiem esmu!

Jūsos ir uzņēmējas gēns – redz, ne-strādājat viena pati, bet nodibinājat skolu, akreditējat mācību programmas, dodat darbu citiem.

Tas nebija mans mērķis. Vīrs saka: «Una, kā tev veicies, ka darbs ir arī vaļasprieks, turklāt tu ar to vēl nopelni!» Tā tiešām ir, es tik aizrautīgi metos jaunajā dzīvē, ka drīz vien parādījās cilvēki, kas gribēja, lai viņiem iemācu to, ko protu. Tieši viņi mani mudināja dibināt skolu. Patiesībā man bija bail veidot savu uzņēmumu, jo grāmatvedība, juridiskās lietas... Man nepatīk papīra darbi. Bet viss kaut kā pašsaprotami aizgāja. Lai es varētu vadīt nodarbības, bija vajadzīga pedagogiskā izglītība. Beidzu Liepājas Pedagoģijas akadēmiju.

Man ir svarīgi, lai mūsu studijai un skolai ir laba reputācija. Tāpēc nevaru aizbraukt mēnesi atpūsties un neinteresēties, kas te notiek.

Visu mūžu medusmēnesis

Bet kā tas ir, kad regulāri projām no mājām ir vīrs? Esat taču jūrniece sieva!

Jā, jau divdesmit piecus gadus. Kad man paziņas reizēm to jautā, atbildu,

FOTO – JAMIS DEINATS (FOTOCENTRS) UN NO UNAS BERNATOVIČAS PERSONISKĀ ARHĪVA

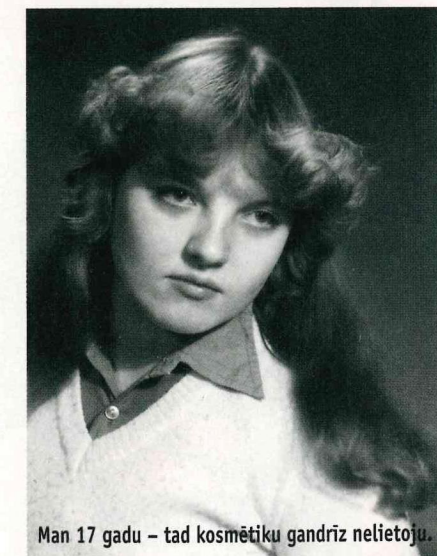
jūrā...

PIETURZĪMES

- Izaugusi Līvānos.
- Stiliste, grima māksliniece.
- Beigusi Liepājas Pedagoģijas akadēmiju.
- Vairāku starptautisku konkursu dalībniece un uzvarētāja.
- Starptautisku konkursu tiesnese. Latvijas vizāžistu trenere.
- Stilistu un vizāžistu eksperte IZM akreditācijas komisijās.
- Baltijas Imidža speciālistu asociācijas viceprezidente.
- Grima māksliniece televīzijas raidījumā *IEVAS pārvērtības* un stiliste daudzos citos TV projektos.
- Imidža studijas *Unastyle* dibinātāja un direktore.
- Precējusies, divi dēli (19 un 23 gadi).

Laimīgā bērnība!

Man 17 gadu – tad kosmētiku gandrīz nelietoju.

Meitene ar akordeonu

SANDRA: Man par jums radies priekšstats kā par ļoti sievišķīgu būtni. Vai mamma ielika tam pamatus?

UNA: Droši vien... Kā jau katrai meitenei, pirmais paraugs ir mamma. No viņas mēs mācāmies gaumi, uzvedību. Sievišķīgums jau var izpausties dažādi – gan ārienē, gan uzvedībā, gan balsī...